

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 céntims.
Fóra de Palma » 2 1/2 »
Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent à sa flauta.

S' envían es números à domicili, tant à dins Ciutat com à ses Viles, pagant per adelantat à s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta à conte de 16 números.

DERRERS DIES.

Un conegut méu, amb s'autoritat que donan vint anys d'edat y de no havè fet may un tracto lò, y amb sa fòrsa que té un qui ha posat devall sa camia algunes copes de doble anís, la setmana passada pretenia molt formal qu'es una gròssa injusticia d'í à n'es temps qu'arc correm *es derrers dies*, y qu'es precis posá remey à s'atentat que sa llengo mallorquina comèt quantre es millós, principals y *primés dies* de s'añy.

De segú, perque sa conversa heu duya, me va vení à sa memòria lo que contan d'un moro qu'havia viatjat molt per Europa y habitat una llarga temporada entre noltros, que quant li preguntaren es de sa séua terra p'es concepte que tenia format d'es cristians, ell los respongué:—«Son bona gent, però un poch antes de sa Corema, solen torná locos casi tots; y lo més particulá es, qu'en posarlos una miça de cenra à n'es cap, los passa sa lluna còp en sech.»

Jò, à n'aquest cònegut méu, no li vaig volé retrèure es pas d'es moro, per pò d'havermen de beure quatre de fresques ò estentisses, però d'aquelles que com més fresques son, més acaloran.

Me vaig contentá diguentli que creya molt respectable es séu paré, y que devía treurerlo à ròtlo es dia que se formás una Acadèmia de sa llengo mallorquina y à ell el féssen membre.

Ben mirat, som molts es qui hem flaquetjat ò flaquetjam de sa matexa cama, y no podem dí, sense escupirmos demunt, que s'acadèmich comensat vaja molt lluny d'òsques bravetjant es derrers dies.

Pòchs ciutadans hey haurá qu'estigan dejuns d'havè anat à n'es balls de màscara, d'havè donat y rebut broma, ò que no s'hajen desfressat, tirat òus plens de farina, passat una ò moltes nits sense dormí per aná de parranda y fé tota classe de desbarats tan útils per enmalaltirse.

Molt contats serán es pagesos qui p'es matex temps no hajen esquitxat y rebut

ribellades d'aygo, tirat pelussa de bòva, taronjes verdes, serradís, pica-pica y ceura; qu'armats d'un bon muxell d'estopa no hajen sacorrat à té qui té, ò paseljtantse amb un manat d'ortigues no hajen procurat fé moxonies à sa cara y altres parts del germá prohibisme.

Si d'aquest boyetja n'han resultat costipats, pulmonics y reumátichs, breveròls, mal d'uys y òssos romputs, bé s'en aconhortan tots es qui no han tengut res de nou.

Es cas es mòure un infèrn, fé rendò y corredisses, trèure es desfressos més raros, y convertí el mon amb una esbordellada gabia d'orats; lo demés son viòles.

Quant sent parlá à n'ets homos lletruts de *Bacanals* y *Saturnals*, pretenquent que d'aquelles fèstes de s'antiguedat mos vé sa costum de pèdre es señy al manco un pich cad'añy, sempre pens qu'ets inventós d'elles romans y tot, no devían trèure romana.

Com à bon ignorant, em cau més p'es natural fé de creure tot quant contan es qui saben, que no anarhó à cercá; però à mí no'm llevarán de dins sa tudòssa qu'es vertades inventós d'es derrers dies no sigan es Mètjes, Potecaris y fos-sés.

Ningú més interessat qu'ells en posarmos traveses per fermos está malalts ò estirá es potons.

Sempre s'ha vist que tothom posa mèdis per trobá feyna d'es séu art; y un Mètje poch afamat y molt afamagat, un Potecari cansat d'está descansat, ò un fossé qui veu ànimes perque no pot enterrá còssos, son capassos d'inventá no solament sa pólvora, sinó *s'escòlera mor-mo, sa febra marilla* y es *derrers dies*.

Es fácil que per posarlos en moda, los hajan animat amb sa séua òbra tots es locos vergoñants, com es possible axí matex que qualque barbè-sangradó los haja donat una ajuda.

Dexant aná aquests punts fondos, qu'axò es filá massa prim, lo cèrt es qu'es derrers dies, segons ahont y com un los mira, casi parex que no'hu son, à causa de lo poch que se distingexen d'ets altres. Ben conexedòs los fau per

alguns pobles de Mallorca amb ses graxoneres d'es dijòus llardé, com si diguéssem ses completes de sa festa, es bogiòt d'es derré diumenje, es concerts de música *clássica* amb so fobiol, sa ximbomba, es ferraguets, ses lates buydes de petróleo, es còrn, es xorrachs y demés instruments de suave armonia y agradable sò; sa locura desesperada de s'últim derré dia y es ressoparet.—regularment de truyta, porquim y llèsques frites—un' hora ò dues abans d'entrá sa Corema.

A Ciutat se van perdent ò no s'han trobat encara bona part d'aquestes costums, si bé conservan per altre part es balls y es desfressats.

Però axò, realment ja no es fé distinció, perque balls y desfressats son en aquesta terra y à moltes altres es nostropá de cada dia.

Es balls de *piñata*, es de boleros d'es Born y tants com s'en doan per qual-sevol motiu à dins Palma, ~~lo matex~~ qu'es balls de Sants, de fèstes ~~majós~~ y de matanses de la pagesia, no componen res en comparació d'aquests altres en que no son d'absoluta necesidat música, xeremies ò guitèrres, ni está privat de ferhí es primé papé un baldat de cap à pèus.

Qui habita amb sògres y cuñats, qui no té mèdis per sostení una familia numerosa, ò es negocis li van tòrt, ò dú plets y questions, ja está aficat dins un bon ball, y no té més remey que ballá de cap à cap d'añy.

Es militars, ets empleats y la major part d'homos polítichs del dia, ballan segons es só que los toca es qui dú ses corretjades.

Es qui han pres un *lujo* que no poden aguantá, tots es qui están estrets y no veuen un forat per hont passá, ballan demunt sa corda ò demunt sa bota.

Es qui se casa à gust, ò trèu sa rifa de Madrid, ò enterra un tio acomodat, aquest balla d'alegría.

En quant à desfressats, seria una equivocació pensá que just s'usan p'es derrers dies.

Es d'aquesta temporada tal volta serán més devertits, ménos maliciosos y

millós de conexe; pero no es duptós qu'es de tot l' any son tants y tals, que per no topamos amb qualcun d' ells, ja se fá precis esta sempre tancats tots-sols com a mussols a dins ca-nostra.

Qui crega que sa pessa més usual de vestí es sa camia, va molt errat de con-tes.

Res trob d' un ús tan comú y frequent com sa careta.

Aquells qu' amb capa de bou homo pégan un rivet a n' es més déstre; es qui fent beatures y duguent es coll tort, penjan es necessitats donantlos di-nés a n' es vint per cent; es qui amb paraules de mèl y com qui no hi toch, llévan sa pell a n' ets amichs y cone-guts, amb tota sa caridat d' un cá de bou, ¿no son desfressats perdurables que trobam a cada passa?

Prescindint de tant de taconé vestit de señó y d' es gran número de ruchs que fan de sábis, ¿per hont hem de prende que no mos freguém amb gent de dues cares, amb pòlisses forrats d' ho-mos de bé, amb fadrines y càsades ple-nes de polvos, coloret y altres engana-yes, ó amb dones duptoses, carregades d' escrípols y orgulloses de sa séua honra?

Diguemhó d' una vegada: si desfres-sats y balls fan es derrers dies, haurém de conveni en que derrers dies son tots es de l' any.

Aquesta, pe' sa gent de la broma, si qu' es una noticia que val un duro; y apesá d' axò, L'IGNORANCIA la dona per dos cèntims.

UN D' ARTÁ.

SONETOS FILOLOGICHES.

I.

Á UN QUI 'M DEMANAVA VERSOS.

Tú qu' ests encara fórt com una rafa de paret que s' en riu d' es vent que bufa: més satisfet qu' un nin amb sa baldufa, ò qu' un golós qui de buñòls s' embafa:

Tú, més sortat qu' un mariner qui 's safa de gran perill de mòrt que l' escarrufa: Tú més va qu' un indiòt que quant s' estufa si 'l venen per tres duros no 's estafa:

Tú més ociós qu' un turch de molta estòfa que fuma recolzat demunt catifa ò passa el temps pelant una carxòfa:

¿Voldrías qu' are que ja es veyá y bifa sa méua mussa et fés tot' una estrofa? ¡Ja haurías de Nadal trèt tú sa rifa!

II.

ALS QUI CAPTAN PER UN ÀLBUM.

No tench ploma, ni lápís, ni fumini, y em duys un àlbum cada noviluni! ¿No veys vòltros qu' axò es més infortuni qu' es d' un ase qui ròda a una sini?

Jò no sé dibuxar ni una aubergini, jò no sé escriure versos de comuni. Primer que fassa un vers, faré un dijuni, pitjó es un consonant qu' un llatrocini.

Per cèrt que m' ha posat fals testimoni qui diu que jò per àlbums tench ingèni, y en veuren un, em pens veure el dimòni.

Sí, y més tost que pendrel, faré un convèni de pendre fins y tot una Geròni, que siga lletja y tonta y de mal gèni.

Setembre de 1853.

III.

CAPTANT PER UN CALENDARI.

A demanar llimosna, com un pòbre, m' en vench sens posarhi més sal ni pèbre, y quin pá m' assacia es lò de sèbre tenint com teus vivesa que te sòbra.

D' es méus amichs, es calendari còbra com si fos un censal lo qu' hey pòt quèbre. Prest caurá sa pensió, y ja fris de rèbre lo qu' has fet tú, qu' ests mèstre y no manòbre.

Per més que camp estret sia es méu llibre, em faltan cans per encalsar sa llèbra, y per cassar tot-sòl tench pòca fibra.

Jò versos necessit, y em dona fébra pensar que sa méua harpa ja no vibra, y d' ella estich més lluy que de Ginebra.

A.

HOMOS.

(ACABAMENT.)

II.

Ja que d' hòmos hem parlat, are tam-bé parlem una miqueta de caràctes.

Cada persona té es seu caràcte: cada hòmo es un mon, diu s' adagi; però n' hi ha uns quants de caràctes notats y amb molt de relléu, y que los distingexen avuy en dia amb sos nòms de *optimistes*, *pessimistes*, *materialistes*, *positivistes*, *idealistes*, *escèptichs* y uns altres que, a falta de nòm milló, los batiarém de *naturals*.

Optimistes son aquells qui 'u creuen tot fácil ò possible; s' agradan de nove-dats, admiran eis adelantos d' es sigle, auguran un bon éxit a tota empresa encara que sia molt duptosa, y solen doná més mérit a ses invencions d' ets inglesos que a ses d' ets españols; pre-ténen resoltament que España ha d' essé com Inglaterra, Bèlgica ò Suissa, y ¡ja la tenim armada!

Es *pessimistes* son tot lo contrari: avaros d' alabanses, no creuen en des-cubriments; preferexen un mal present a un bé futur; son mal pensats (y deve-gades mal obrats,) amichs de tavernes y clubs y cans de bòu. Si tothòm fos com ells, ja 's segú que prest veuríam Mallorca convertida en paradís a mòdo de Cabrera.

Positivistes, sa paraula ja 'u diu, son positius en tot, llevat en s' homonía de bé: no creüen en lo passat ni en lo qu' ha de vení: es séu ideal es lo pre-sent; s' esperansa es per ells un zero a l' esquèrra; s' interés los comanda; los agrada parlá de doblés, de fortunes ad-

quirides comsevuya, d' atlòtes riques, de regalos y de jugades a la *bolsa*. Solen dedicarse a n' es comèrs; y si tròban cap auçell per plomá, no li van amb moltes contemplacions. Si los demanau de quin partit son, vos respondrán:—¡Lliures, sòus y diners!

Materialistes, son es qui no creuen en Déu ni en Santa María, y negan s' existencia de tot quant los puga fé nòsa per obrá amb completa llibertat. Diuen qu' el mon se va fé tot sol, que no ha tengut principi, ni tindrà fi, y fundan aquexes beneyures en ximple-ries que no ténen cap ni centené. Son caparruts y fórts de morro; sempre diuen lo mateix, y quant se veuen con-fosos y apurats de tot, solen esclamá:—«Y bé! jò no he estudiat tant per doná rahó de tot axò!»

Aquests matexos materialistes son també es qui bravetjan que descendexen de casta de monèas. Son amichs de fes-tes y de bauxes, lliberals de nòm, y molt dures de cap. Molts se fan met-ges, y ténen per sistemá: *La sangre es el espíritu*.

Idealistes diuen a n' aquells angelets que tot s' hò escoltan y s' ho creuen, en dia que los ho fan veure amb una forma hermosa; son amorosos, simpátichs, amichs de sa poesia y de sa música; los agrada sa soledat, y los encanta una atlòta espiritual, blanqueta y rossa. Casi tots están prims y descolorits, y perillan morí tísichs. Ses noveles los llevan es dormí; y si es séus possibles heu com-pòrtan, aprenen de tocá y cantá, triant amb preferència romanes ensucrades y *nocturnos*. De deù nòu, solen essé es-tudiants, escrivents de a *cuartillo*, mis-sès sense pléts, mestrets d' escòla, ò desenfeynats amb pòques rendes.

Escèptichs son aquells que tot heu posan en dupte, que duptan de Déu, d' aquest mon, y fins y tot de sa séua pròpia existencia. Si menjan, diuen que no saben si menjan; si dòrmen, per lo mateix; y en morir-se, negan qu' allò sia morir-se, sino que sa comèdia s' es aca-bada, y que tot es una farsa, una so-lemne mentida, un sòmit, amb una pa-raula.

Solen essé orgullosos, interessats, es-trafolaris, desconfiats de tothòm, igno-rants de bon de veres, y rars a s' últim estrem. Están grassos, son *tripandos*, dormen molt y somian pòch, perque pòch pensan ni cabilan.

Naturals... Aquest caràcte no 'l puch descriure en via ninguna, perque may he vist un caràcte vertaderament natu-ral de tot. En trobarne un, el pintaré com milló sápia, amb tots es séus de-talls.

Y en que no més sia per lo raro, tench per mi qu' ha d' essé interessantíssim.

U. S.

DESFRESSATS.

Som en temps de Carnestoltes,
Temps de bulles y de balls,
Temps en que 's tapan sa cara
Per dirse ses veritats
Aquells que s'empagaihexen
De dirles amb so front alt.

L' IGNORANCIA no acostuma
Compareix a n' aquests balls,
Perque balla dins casséua.
Pròu y massa tot sol-àny.
Tampòch s'agrada de fresses,
Ni dú es sayo capgirat;
Que amb sa vesta que va neixe,
Si Déu vol, l'enterraran.

Però, per seguí la broma,
A n'es lectors ignorants,
Que del mon, vulgan no vulgan,
Han de corre es Carnaval,
Los darà ses entresseñes
De qualcuns des desfressats
Que 's passetjan fent lulèa
Tots solets ò fent esbart.

Si 'n trobau un que trafega
Y remòu tota Ciutat
Predicant qu' es bé d' es pòble,
Es per ell s' únich afañy,

Y a n' es pòble li arrabassa
Sa fé d' ets antepassats,
Y li mòstra de fé bèfa
De tot lo que hey ha més sant;
No 'l cregueu, y 'xaulo corre;
Mirau qu' es un desfressat
Que sols surt cara tapada
Perque no la pòt mostrá.

Si vos cerca un que solía
Girarse a s' altre costat
Quant es colso vos fregavau
Per la Rambla passetjant;
Y vos fá mil moxonies,
Y vos diu que estau tant sá,
Y vos carrega d' ofertes
Y vos fá vòt d' amistat
Posauvos sa má a sa bossa
Y embotonauvos es jach;
Que aquest es un sangonera,
De bon amich desfressat.

Si un que sempre té a sa boca
Es progrés universal,
Y es sábis grechs trèu a ròtlo,
Y en Darwin y en Renan;
Y vos parla fent manades
De Literatura y d' Arts,
De problemas astronómichs,
Y d' es ram de governá.....
Es un pòbre errat de contes
Que tot l' any va desfressat;
Aquest es hò de conexe
D' enfòra y tot, amb so bram.

Si 'n veys un altre qui xala
D' ana sempre embirombat
Y fon més de lo que guaña
En corbates, trona y guants;
Que orgullós se dona llustre
Y a ningú dexa parlá,
Y s' escolta, quant convèrsa
En forastè xamporrat;

No 'l reñeu, donauli còrda,
Tan matex no 's compondrà;
Tot lo més, pensau:—¡Oh pòbre
Endiotet desfressat!

Si veys una jovensana
Tota flòchs y rossegay,
Que sovint patex de nirvis.
En no sortí a passetjá;
Y bravetja de fenèra
Y diu que lo principal
Es es sebre dú la casa
Y fé recó estauviant;
Compatiu es qui la crega
Y a son pare la deman:
¡Ay pobret, en vení es dia
Qu' es desfrés se llevará!

Si 'n veys un que 's descapdella
Quant li han dit ses veritats
Y que contra L' IGNORANCIA
Sols vomita tròns y llamps;
Dexau que li pas sa furia;
Ja sab ell perqu' es que fá
En parlá de certes còses
Es papé d' agraviat.
A n' aquest y a tots ets altres
Que 's passetjan desfressats,
Si los fésseu mostrá cara,
¡Valgam Deu, quin aviram!

F. Y O.

BONA MEMORIA.

Dilluns 26 del corrent, sa Real Aca-
dèmia de Medicina y Cirujia de Palma
vá inaugurarà ses sessions, en presència
de moltes persones invitades y des pù-
blich que hey assistí.

Después que Don Jusep Enseñat, se-
cretari d' aquella Corporació, hagué dat
conte des trabays en que s' havia ocu-
pada l' any passat, s' Acadèmicli nu-
merari Don Jaume Escalas llegí una
llarga y ben texida Memòria sobre ses
pèstes de bubó que han sufrít es pòbles
de Mallorca, comensant per sa que
s' introduhí tot d' una después de sa con-
quista, l' any 1230.

Però, ahont se vá estendre molt y
amb gran abundancia de datos de tot
gènere, va ser quant arribá a parlá de
sa pèste que l' any vuit d' aquest sigle
va tocá a n' es pòbles de Son Servera,
Artá y Sant Llorens.

El señó Escalas mos doná conte no
solament d' es caracte d' aquella malal-
tia y de ses víctimes que causá, sino
també d' ets héroes, la major part facul-
tatiu en Medicina y Relligiosos de di-
ferents Convents, que amb gran afañy
varen assistí a n' es desgraciats, fins a
romandre víctimes de sa séua caritat.

També fé relació de donatius, llimos-
nes y auxilis que no solament ses Cor-
poracions mallorquines prodigaren, sino
també algunes des Continent espanyol,
entre altres, s' oficialidat d' un Retgi-

ment que se trobava destacat a n' es
Nòrt d' España, y fins y tot es Gover-
nadó de Gibraltá.

Y tot axò se fé per pura y verdadera
Caritat, sense doná balls, ni funcions
nocturnes, ni estampá diaris amb es-
carabats y figurins. Y ara mos vòlen
doná a entendre que lo que han fet en-
vés de Murcia no té precedent!

Donam una enhorabòna cordial, (y
L' IGNORANCIA les estauvia,) a Don Jaume
Escalas, Directó de l' Hospital de la
Sanch, per s' acèrt y ample critèri amb
a qué va desarrollá es seu tema, y desit-
jam veure publicada dita Memòria per-
que es qui no la conexen pugan con-
vencerse de que es veritat lo que n' hem
dit.

F.

COVERBOS.

Una fadrina, qu' anava molt festetja-
dissa, lográ que s' enamorás d' ella un
bergantell d' aquests que ja han perdut
sa costum de señarse, quant y més de
resá ò d' aná a missa.

Veureu que la familia li dá entrada,
y ja los me teniu asseguts cada vetlada
fent es xep-a-xep. Però son pare d' ella,
que dins pòch temps sabé de quants de
punts se caltava aquell nou gènere, de-
terminá desferse d' ell, mirau per quin
estil.

L' endemá, encara no 'l veu entrá dins
sa botiga, ja s' ha señat, rosari en má, y
—De bon tòch arribas, li digué, passa-
rás la corona amb nòltros.—Ell, qu' ha-
via de fé? seguí resant.

Però, después de la corona venguèren
ses estacions, y lletanies, y els passos,
y un pare-nòstro a cada sant des més
anomenats, amb uns oferiments ben llar-
garuts.

S' enamorát ja feya estiraments, però
aguantava; y es sògre, que no heu volía
essè, per veure si al cap derré s' en ani-
ria diu:—Are resarém sis pare-nòstros a
cada una de ses onze mil Vèrges.

Ell pegá un bot, es jóve, qu' asustá
tothòm. Diu:—Mestre Devòt, que sien
onze mil y una, que jò ja m' aflux de sa
vòstra fia—y fugí correns.

Llavò son pare d' ella s' estojá es ro-
sari; va tancá sa porta, y s' esclamá:—
¡Sols que m' haja entès! Sopem.

*
**

Convèrsa de pagesos:

—Tumeu, m' han dit que a Ciutat
feyan protestants. ¿Sabs tú qu' es axò?

—Hòmu, una religió nòva.

—¿Que l' han feta are, ha pòch?

—¡Caaa! Ja 's veyá. L' han duyta de
fòra Mallorca.

—¿Y que no es còm sa nòstra?

—Ni de molt.

—Meem, espliquem còm es.

—Figuret una parra que sempre va molt blava y fa bons réms. N'hi esque-xàren una branca, que no més quedá aferrada à sa sòca amb una miconèua d'escorxa. Ydò, d'aquesta branca que sempre està malalta y may ha turnat fé réms, are mus ne volen empeltá.

—¿Si? ¡Vetla lliſsa! No vuy jò que m'en empeltin à ca-meua. ¡Bòna la far-riem, si llavònnes vengués sa filuxera, que diuen que ja es à sa rimeta!

*
**

Un señó notari vivia en es segon pis d'una casa d'estadans, y en es primé hey vivia una señoreta que de sòl à sòl donava matadura à n'es piano, fent escales y tocant valsets y altres *partitures* séues; de modo qu'es notari no era *dueño* d'estendre una escritura amb quietut.

Un dia s'en devalla y demana per favó à sa señoreta que no tòch tant es piano, y ella li contesta: que cada hù à casseua fá lo que vol.

Es notari, s'en puja, posa una taula en mitx des quarto, que venia just demunt es d'es piano, trabuca quatre gèrres d'aygo en tèrra, y amb una caña en sa mà, s'assèu demunt sa taula.

Aquella, que tocava à la desesperada, còp en sech se tem d'una partida de gotères que li negavan es papés de solfa; dexa en banda, s'en puja allá dedalt, tròba ubèrt, s'en entra, y quant veu es notari, tranquil demunt sa taula y mitx pam d'aygo en tèrra, tota furiosa li demana:

—¿Y are que fá?

—Jò pesch,—li contestá es notari.

—Emperò hòmo, ¿y qu'es tornat lòco?

—Señoreta, vostè me digué que cadascú á casséua fá lo que vol. Vostè se deverteix buydant es cervell à n'es vehinat; y jò'm devertesch pescant.

Vat'aquí una senzilla mòstra d'ets efèctes de sa llibertat mal entesa.

*
**

MÚSICA:—¿Quin es es *Do* més infamiós?—Es *Do-gal*.

¿Y es *Re* més elegant?—Es *Re-bosillo*.

¿Y es *Mi* més encumbrat?—Es *Mi-nistre*.

¿Y es *Fa* més libre?—Es *Fa-drí*.

¿Y es *Sol* més benchit?—Es *Sol-pás*.

¿Y es *La* més aferradís?—Es *La-cre*.

¿Y es *Si* més còmodo?—Es *Si-lló*.

*
**

Un artanench que vengué à Ciutat, s'en aná es vespre amb un parcy d'amichs à n'es Teatro. No hey havia estat may.

Devallant de per Plassa, prenguèren s'entrada à sa costa, y s'en entraren à sa Cassòla. Quant s'artanench va está ran de sa barandilla, y doná una uyada fins à ses butaques, s'esclamá tot astorat, acotantse un pòch y amb ses mans demunt ses cuxes:

—¡Re-mumareta, quin clòt! ¿Veus

axò, Miquelet? ¡Mira qu'en deguèren havè de trèure de senayes de tèrra, quant el féren!

*
**

A un lladre acusat de que havia ro-bada una cuyereta de plata à un café, li deya es jutge:

—Digues, ¿perque robes aquesta cuyereta?

—Jò, señó, vorá que la m'en vatx dú, perque à tothòm he sentit dí que no estava bé entrá à un café sense *prende* qualque còsa.

*
**

Deya un sollerich mirant amb uys esglayats una *polla* d'aquestes que duen es pentinat tan alt:

—¡Akesta señoreta ha trubat es mòdu de dú es kap à mitjau llòk des còs!

*
**

A un señó manacorí molt rich; però molt avaro, varem senti qu'un amich séu li deya un dia, no ha molt, dins s'estació d'es Carril:

—Tan rich com estás, ¿y compres billet de tercera?

Y es señó s'escusava diguent:

—Hòmo, jò'l preneh de tercera, perque de *cuarta* no n'hi ha.

*
**

—¿Perque deu essè (preguntava un,) que en s'hivèrn se torba tant es sòl à sorti?

—Perque amb aquest fret que fa, (li responia,) deu tení un pòch de vessa d'axecarse dematí.

—¿Y perque deu essè (tornava preguntá,) que en s'hivèrn s'ayre es tan fret?

Y li tornavan respòndre:

—Perque, còm tothòm té portes tan-cades, p'en llòch el dexan entrá, y el pobret s'ha d'está en mitx des carré.

ANUNGIS.

OBRES MALLORQUINES.

COMEDIES DE COSTUMS MALLORQUINES, compòstes den Bartomeu Ferrá, titulades: *Es Cal-sions de Mestre Lluch*, *Contes veys baraycs nòves* y *Sa Plagueta des llogués*. Les venen à totes ses llibrerías de Ciutat.

DÉCIMAS SATÍRICAS sobre lo engaños qu'es el mon, etc., compòstes per F. Pelegrí.

EL ÀNCORA, diari catòlich popular de ses Balears, comensará à sortí dia 3 de Febré pròxim amb quatre págines dedicades à n'ets asuntos è interessos materials, y altres quatre ahont s'insertarán articles literaris, científichs y doctrinals, de manera que vendrá à essè un *Diari* y una *Revista* tot à la una. Se suscriu per trimestres adelantats à rahó d'una pesseta cada mes, à sa Llibrería de ca'n Guasp, carré d'en Morey, Palma.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLÍFICH.—*Quatre sòus son dos reals y sis céntims y mitx.*

SEMBLANSES.—1. *En que té pateta.*
2. *En que té botadós.*
3. *En que té pales.*
4. *En que té garròces.*
5. *En que fé fases.*

FUGA DE CONSONANTS.—*Qui no còl pòls que no caja à s'era.*

CAVILACIÓ.....—*Campana.*
ENDEVINAVES.—1. *Es còrn.*
2. *Es moch.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Un Indioté, Un Montissionista, Conté de guiz, Un Balladé, Un Oficial sense empleo, Un Sardiné festetjadís, Un Punxa angegal, Un Apuntadé, El Tío Cerilla, Madó Xeuba y Un Tamboré.*

Vuyt:—*R. D. T., M. Olecrab y Un qui té cuchs.*

Sèt:—*A. Colom y M. Vives.*

Sis:—*Sites y Penoya.*

Y quatre no més:—*Meu Coll.*

GEROGLÍFICH.

SEMBLANSES.

1. ¿En qué s'assembla un indioté à un barco de carrera d'América?
2. ¿Y es castell de Bellver à una señora?
3. ¿Y s'escòla de Náutica à un colomista?
4. ¿Y la Seu à una poma?
5. ¿Y una tafona à n'es dijòus llardé?

UN INDIOTÉ.

ENDEVINAYA.

No té rèls, branques ni sòca
Y plé de fuyes está:
Es qui l'endevinará
Sense gens de cavilá,
De memòria no'n té pòca.

SARDINÉ FESTETJADÍS.

CAVILACIONS.

1. ¿Qu'es allò que's tròba una vegada amb un minut, dues amb un moment y cap amb un sigle?
2. ¿De qué pòren omplí una gèrra, que plena pési ménos que buyda?
3. ¿Còm pòt un hòmo viure bò y sá, y está molt de temps enterrat?

K. D. T.

(*Ses solucions dissapte qui vè si som vius.*)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

J. DES CAPDELLÀ: Sentim no poderlo complaure.—UN INDIOTÉ: Seguesca enviant, que vostè per axò es molt trempat.—J. N. (*Madrid.*) No mos conve, atusa s'indole local des nòstro periòdich.—SALTIMBANQUIS: Dispensi que, apesar nòstro, mos hajem torbat un pòch. Esperam altra còsa. A. G. (*Barcelona.*) Prest quedarà servit.—LLEN-TERNÉ: Segons quins geroqlíchs son, no los perem insertá, per'mor de ses figuretes. Lo demés anirá, còm també lo d'es séu amich.—SARDINÉ: Si vòl que lo séu arribi d'hora, tot quant mos enviy heu dirigescá à can Rotgé, (Cadena de Cort, n.º 11,) qu'allá es are sa nòstra Administració.

31 JANÉ DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.